

SZÁMADÁS

MOLCER MÁTYÁS

és tálentomodát hova tettem, nem tudom immár
nézz körül inkább, hogy nő a kalászos arany

3.

duzzad a fütty madarak torkában, hopp, tovarebben
tréfás lánykacagás, szoknya után szaladó
szél pölyhős mosolyú ígérete: póre számóca,
bokrosodó vagyond hadd sokasodjon, akár
málnaszagú álmod, tudd, néha miattad a gyászra
gondolok, és lassan hátrahagyott soraim
csorba zenéje zörög bennem, s már érzem előre
hogy sokasodnak a kert bokrai közt heverő
szennykupacok, bajaim füttyörészve söpört feketéllő
jóslata, míg máskor csöppnyi galamb-suhanás
bámész összeszaladt sipogó kofa-gondolatot kér,
így terebélyesedik lassan elém a tavasz

4.

rózsafa játszik a húron, elébe a táncos enyészet
illeg, a néma falakra az árnya szökekl, csak előre!
hej, csak előre! ne nézz oda! rakjad a lábad, az őszből
télbe sodor venyigés bora nyári napodnak, itatva,
lám, lakodalmas a kedved, erőtlen ilyenkor a gyász is,
födve hiába mutatja magát, ha húrokon érik,
duzzad a rózsafa éneke, könnyeiből mi se látszik,
fátyolos arca hiába vonaglik, a térben a táncos
lába dobog, belezummog a brácsa alázatosan, de
szűz hegedűfutamok cicomázva körüllebegik, zöld
fátylukat arca elé, a homokszemeket hintegetve
lába elé, nehogy őszbe jutott füveket vegyen észre,
oly magabiztosan és gyönyörűen járja e végső,
úgy látszik, már vége felé tartó lakodalmast,
súlyosuló lesz lépte szegénynek, megnehezül majd
nyári tekintete is, tél fojt minden rügyezést, és
végül a terhet már rogyant lábbal vonszolja

8.

számláld, mennyi a pénzed, hogy kifizesd a rakódó
múltnak a számlát, mint zord pénzbeszedő bekopog majd
ajtódon, s nem ugathatod ebként láncra kötözve,
alvadt félelem ül pad alatt vicsorogva magában,
s készül a meggörnyedt kenyeres vak alázat, akár az
éhes has csikarása, szegény tenyered viszi véges:
„nincs soha pénzem” nyútt dadogását, döbbenet ér s már
nem juthatsz a kiválasztottak sanda körébe,
és mondd, gondolsz néha jövődre, hová visz a sodró
elmúlás? szavaid puha füstje a szélbe kerül, kék
terjengő tunya füst lesz vélt hited ágai közt is,
és csak a tetvesedő árnyak takarója borít be

10.

„isa es num igg ember mulchotia ez vermut.
ysa mend ozchuz iarov vogmuc.”

villanyozóbb voltál sok más micsodás igazánál,
fárasztó soha hústra nem éhes szép suhanás volt
rendszered első törvényére szabott repülése,
lásd, pályád hova térült, felhabzsolnak a sárral
elvegyülő, teli gyomrú, már csemegére vadászó
kis kukacok, te nagy, ősi erőre szabott hazatérő

15.

most, hogy a sírásók betemettek, gondbamerülten
térnek a jó rokonok hátrahagyott meleged
leltározni, kabátod még ott lóg, ahová te
dobtad pillanatot széthasadó keserű
múlt idejében, az óvatosak még számba veszik, hogy
mennyit is érhet a volt napjaid eddig elért
bére, talán szomorú kíváncsi tekintet is éri
emberként használt vackaidat, s amilyen
félbehagyott az egész lényed, romló fogaik közt
bujkáló kétely szétszedi tárgyilagos
ócska cafattá víg és bús, már csak feketéllő
emléked, gondos kéz lepecsételi az
ajtód, árva szobád újult kedvvel porosodhat,
míg szétosztva ruhád, újra kivisznek, a már
részedről végleg volt, túlhaladott, kicsinyes, langy
földi reménybe, de mily daltalan és keserű
mindez, rajtad a gyöngye penész finomodva pihéz, mint
arcodon egykor a fény, mely soha vissza nem ér

18.

gondoltál-e szavakra? szavaktól lábadozó roncs-
mondatok érces szerkezetére? a vázra, a csontváz
összefogó szerepére? vagy álmodozol heverészve
nyári dalok melegében, az ömlő hangok elúszó
és soha vissza nem érő, egyre tovább s tovább
visszhangnélküliségében, hova juthat az ember
vas- kérdőjelek érdeklődő rengetegében?
mindenhonnan tiltó túske-jelek hegyeződnek,
szinte szemem fájditja a sok tilalom, sivatagban
szomjas kő-beduin vágat bennem, s neve nincsen,
némán burnuszos egybefolyó szavakat hadar, és ki
látja, ha senki se hallja a néma beszédet, a némát
jaj ki is érti? hisz írtam a falra, kapartam a csorbult
körmömmel, de ki olvas még, ki figyelmeztet az intő
szóra? a sok tilalom közt bűnös a néma, az ébren
alvó és a gyanútlan visszhang nélküli ember,
s én szavakat csiholó, érc-mondatokat kalapáló,
vázra vigyázó, csontváz összefogó szerepére
építő, minek álmodozom még egyre tovább is?

19.

lassan a hangod avas muzsikája csupán unalom lesz,
megtűnt állatként rád se figyelve oda-
vetnek rágott csontot, hogy hallgass, ne zavarjad
régibajokkal már ugycs agyonfeketült
csöndünk, vagy nem elég nicsajos mindennapi füstös
hajsza, s összefogott érveink panasza?
nincs szükség a koloncós langy muzsikára, avas lesz
mindenféle meséd, véglegesen merülünk